

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **K. M.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 maja 2024 r.

wniosku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie

z dnia 8 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 147/24

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37§ 1 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, właściwy do rozpoznania sprawy K. M., któremu zarzucono popełnienie przestępstw z art. 209 § 1 k.k. i in., postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 147/24, na podstawie art. 37 k.p.k., zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy Sądowi Rejonowemu w Ząbkowicach Śląskich.

W uzasadnieniu wniosku wskazano, że pismem z dnia 21 marca 2024 r. oskarżony zwrócił się o przekazanie niniejszej sprawy do sądu jego miejsca zamieszkania, tj. do Z. Ś. z uwagi na problemy zdrowotne. W piśmie tym podnosił, że przeszedł udar mózgu, w wyniku czego ma problemy z poruszaniem i samodzielnym wykonywaniem podstawowych czynności. Z uwagi na ograniczenia

ruchowe nie jest możliwa jego podróż do Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, ale mógłby stawić się przed Sądem Rejonowym w Ząbkowicach Śląskich. Sąd wnioskujący wskazał nadto, że „w pojęciu dobra wymiaru sprawiedliwości (art. 37 k.p.k.) mieszczą się także szczególne okoliczności natury zdrowotnej uniemożliwiające stawiennictwo oskarżonego na rozprawie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że prawdą jest, iż doprowadzenie do rozpoczęcia i zakończenia procesu w rozsądnym terminie stanowi jedną z okoliczności uzasadniających przekazanie sprawy na podstawie art. 37 k.p.k. W szczególności dotyczy to sytuacji, w których sprawnemu rozpoznaniu sprawy przez sąd właściwy stoi na przeszkodzie właśnie stan zdrowia oskarżonego. Pamiętać jednak należy, że art. 37 k.p.k., wprowadzający odstępstwo od konstytucyjnej zasady prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy (art. 45 ust. 1), musi być wykładany restryktywnie i tylko rzeczywiste okoliczności, wykluczające zakończenie procesu w rozsądnym terminie przed tym organem, mogą stać się podstawą przekazania sprawy w oparciu o tę regulację (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 r., III KO 65/13). Obowiązek wykazania, że na gruncie konkretnej sprawy zaistniały okoliczności uzasadniające odstępstwo od właściwości miejscowej spoczywa przy tym na sędzie występującym z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k. W analizowanej sprawie organ wnioskujący nie wywiązał się z tego zadania.

Dokumentacja dołączona przez oskarżonego do pisma z dnia 21 marca 2024 r. nie jest bowiem wystarczająca do stwierdzenia, że aktualny stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu stawiennictwo przed sądem właściwym, czy to z uwagi na aktualnie istniejące ograniczenia ruchowe, czy to z uwagi na wiążące się z ww. stawiennictwem poważne ryzyko pogorszenia stanu jego zdrowia. Przedłożona przez K. M. dokumentacja pochodzi bowiem z lat 2022 i 2023, a zawarte w niej konstatacje wskazują jedynie na schorzenia i dolegliwości

oskarżonego oraz badania, jakie przeszedł w ww. czasie. Z dokumentów tych nie wynika natomiast, w jaki sposób stwierdzone wówczas problemy zdrowotne wpływają na codzienne funkcjonowanie oskarżonego w 2024 r., a w szczególności, czy uniemożliwiają one jego udział w postępowaniu karnym toczącym się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie.

Z powyższego wynika zatem, że postąpienie organu wnioskującego było co najmniej przedwczesne. Podawane przez oskarżonego informacje, przed wystąpieniem z ww. wnioskiem, winny być bowiem zweryfikowane, w szczególności przez zasięgnięcie opinii biegłego.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[PGW]